

Na ostatní vývody stížnosti, zejména na námitku, že se nedostává pojmového předpokladu smlouvy, t. j. volného projevu vůle, když činnost advokátního kandidáta u advokáta jest činností nucenou, předepsanou cit. zákonem č. 40/22, dává postačující odpověď shora cit. nál. Boh. A 7705/29.

Č. 10.111.

Pojištění nemocenské: * Nemocenské pojistné dlužno v případě § 160 odst. 1 lit. b) zák. č. 221/24 předepisovati podle týchž měřítek, která platila pro předpis za trvání pojistného poměru, tudíž rovněž jen za dny pracovní, jak byly před ukončením poměru, zakládajícího pojistnou povinnost.

(Nález ze dne 29. října 1932 č. 16.383.)

Prejudikatura: Boh. A 6480/27.

Věc: Krupinská okresní nemocenská pojišťovna v Šahách proti zemskému úřadu v Bratislavě o pojistné pro nemocenské pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním výměrem č. kat. — předepsala stěž. si pojišťovna Dru Edmundu L., advokátu v Š., za zaměstnance Ludevíta W. pojistné nemocenské, invalidní a starobní za období od 21. března do 31. července 1927, a to za každý den příspěvkové doby, celkovým obnosem 399 Kč 42 h. Zemský úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím v pořadu instančním tento platební výměr zrušil, avšak jen pokud jde o nemocenské pojistné a uložil stěž. si pojišťovně, aby o tomto pojistném vydala platební výměr nový, ve kterém však pojistné toto nebudiž počítáno za dny, kdy Ludevít W. před ukončením pracovního poměru u Dra L. skutečně nepracoval a po ukončení poměru by pravděpodobně též byl nepracoval. Rozhodnutí to vychází ze skutkové podstaty, že Dr. L. jmenovaného zaměstnance zaměstnával od 21. března 1927 do 10. dubna 1927, že jej přihlásil k pojištění dne 23. března 1927 a odhlásil až dne 26. srpna 1927; zemský úřad uznal, že jest proto Dr. L. povinen podle § 160 odst. 1 lit a) a b) platiti pojistné za shora uvedené období — 21. března do 31. srpna 1927 —, omezil však vzhledem na cit. předpisy předpis pojistného nemocenského na dny, ve kterých pojištěnec fakticky pracoval a pobíral mzdu a ve kterých by byl pracoval a pobíral mzdu, kdyby pracovní poměr nebyl býval přerušen.

Na toto rozhodnutí podala okr. nemoc. pojišťovna stížnost, navrhuje jeho zrušení pro nezákonnost ve výroku o pojistném pro pojištění nemocenské. O stížnosti uvažil nss toto:

Stížnost míní, že pojišťovna právem požaduje pojistné pro pojištění nemocenské za sedm dnů v týdnu, poněvadž zaměstnavatel neudal v přihlášce, že Ludevít W. pracuje jen šest dnů v týdnu; pokud pak jde o období po ukončení pracovního poměru, dovozuje stížnost, že zaměstnavatel je povinen pojistné zaplatiti do skutečného odhlášení podle § 160 odst. 1 lit. b) cit. zák. a mohl by býti od této povinnosti jedině osvobozen v případech, jež zákon uvádí v odst. 2 cit. § 160, t. j. kdyby nastal pojistný případ nebo pojištěnec byl přihlášen k pojištění jiným zaměstnavatelem, což v daném případě se nestalo. — Stížnosti nelze dáti za pravdu.

Daný případ dlužno posuzovati podle ustanovení zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb. Přichází tu v úvahu především § 160 odst. 1 lit. a) a b) stanoví: »Pojistné jest platiti po dobu, po kterou pojištěnec a) vykonává práce nebo služby povinně pojištěné, b) nebyl odhlášen (§ 17), ačkoli byl přerušen poměr, zakládající pojistnou povinnost.«

Vykládaje cit. § 160 odst. 1 lit. a), vyslovil nss již v nál. Boh. A 6480/27 právní názor, že za trvání pojistného poměru se neplatí nemocenské pojistné za dny, kdy pojištěnec nepracuje a nemá mzdy. — Že by tento předpoklad, že pojištěnec plných 7 dnů v týdnu nepracoval a nepobíral mzdy, nebyl v daném případě splněn, toho stížnost nenamítá.

Názor stížnosti, že je oprávněna požadovati nemocenské pojistné i za tyto dny, kdy pojištěnec nepracuje a nemá mzdy, tenkrát, když zaměstnavatel opomenul v přihlášce uvést, že zaměstnanec pracuje v týdnu jen 6 dnů, nemá v zákoně opory. Takovéto oprávnění pojišťovny nelze dovoditi ze zanedbání povinnosti odhlašovací, uložené zaměstnavateli v §§ 17 a násl. cit. zák., i kdyby bylo lze míti za to, že citovaných ustanovení o přihláškách, odhláškách a oznámeních v daném případě by bylo možno použiti, ježto ani § 17 ani § 19 na zanedbání stanovené tam povinnosti žádné sankce nemá a nemá jí ani žádná jiná norma zák. č. 221/24.

Bylo-li však povinně pojištěné zaměstnání Ludevíta W. omezeno na méně než 7 dnů v týdnu a bylo-li proto podle právní zásady shora vyslované nemocenské pojistné předepisováno jen za dny pracovní za trvání pojistného poměru, plyne již z toho důsledně, že nemůže pojišťovna, používajíc cit. § 160 odst. 1 lit. b), ani za dobu od ukončení pojistného poměru až do odhlášky pojištěncovy vyměřovati nemocenské pojistné na základě jiných skutkových předpokladů nežli jak bylo předepsáno za trvání pojistného poměru. I tu musejí býti pojišťovně směrodatny modalities ukončení pracovního poměru. Výkladu tomu svědčí § 159, jenž stanoví výši pojistného pro nemocenské pojištění tak, že nesmí přesahovati pravidelně 5% střední denní mzdy pojištěncovy. Zřejmým účelem tohoto předpisu jest chrániti pojištěnce i zaměstnavatele před neúměrným vzrůstem pojistného v poměru ke mzdě. Účel ten došel výrazu tím, že zákon v cit. § 159 stanovil maximum pojistného, jež jen v případě potřeby se svolením Ústřední sociální pojišťovny smí býti překročeno. Kdyby na př. při práci trvajících v týdnu 6 dní bylo předepisováno pojistné ve výši 5% střední denní mzdy sedmkrát, překročilo by efektivně maximální výši 5% v jednom týdnu o celé denní pojistné. Zmíněnému účelu § 159 bude vyhověno jen tenkrát, jestliže nemocenské pojistné, vyměřené podle střední denní mzdy (kterážto měřítko musí býti totožné v případech § 160 odst. 1 lit. a) i lit. b), ježto ustanovení poslednější má povahu fikce dalšího trvání téhož pojistného poměru), bude předepisováno podle téže zásady, jež platí pro stanovení střední denní mzdy, t. j. bude-li v souladu s předpisem § 12 odst. 2 předepisováno za dny pracovní.

Č. 10.112.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní. — Řízení správní: * Šestiměsíční lhůta, stanovená v § 189 posl. odst. zák.